

Sverri Midjord
valeyvi
í Suðuroy

Trygggleika til gomul og sjúk

Ein formur fyri skrivning er at bliva við at skriva um nakað, um tað hevur hald í veruleikanum, hevur ongan týðning. Bert siga tað nógv ofta, so fara fólk at enda at trúgva tí.

Og henda formin fyri skrivning hevur Sambandsflokkurin og Dimmalætting brúkt nú í mong ár, og sanniliga hevur skrivningin givið úrslit.

Tað bleiv í Dimmalætting skrivað í oddagrein fyri nakað síðani, at nú skerjingar fóru fram á pensjónsøkinum í Danmark, fór hetta eisini at raka okkum. Til hetta svaraði eg, at um skerjingar fóru fram, vildi eg og min flokkur krevja, at hesar ikki skuldu raka okkara gomlu, sjúku og einkjur. Vit vildu krevja hetta fót yvir okkara fjggjarløg.

Samstundis segði eg, at vit vildu bota um pensjónsviðurskiptini, tí tey høvdu ikki fylgt lönar- og prislagnum hjá okkum.

Men nú er komið fram, at danski staturin hevur samtykt at økja um tilskotið til pensjónsviðurskiptini í Føroyum.

Hetta er at fegnast yvir, at eisini her hevur Sambandsflokkurin mistikið seg.

Samstundis hevur flokkur okkara fært fram, at pensjónsaldurin er alt óv høgur, og vilja vit í einari nýggjari samgongu krevja sum eitt mál í samgonguskjalinum, at øll fáa pensjón við 60 ára aldur.

Eisini hesum fær Dimmalætting ilt av sigur í sínum viðmerkingum sum væl eru Sambandsflokksins, at vit við hesum uppskoti og kravi

taka burtur arbeiðshugin frá virkisfúsnum fólki.

Vit minnst, hvat, ið sami flokkur kravdi, tá vit fóru í samgongu við teir aftaná valið í 1958.

Vit kravdu tá, at pensjónsviðurskiptini vóru framd, og hvat segði sambandsflokkurin: Vit hava ikki ráð, tey skulu verða nøgd við at fáa sínar pengar í ratum.

Og hvat siga teir, nú vit taka arbeiðshugin frá virkisfúsnum eldri.

Hetta er sambandsræddin. Vit kenna hana. Hon hevur ikki broytt seg. Tey, sum lunnar hava lagt undir hetta samfelagið, tey, sum við stríð og strev eru útarbeidd, tey skula biða.

Vit goðkenna ikki hetta, men vilja fremst í einum møguligum samgonguskjalið krevja, afturfyllan av pensjónsaldurinum og eina verðuliga regulering av gjøldunum til gomul, sjúk og einkjur.

Vit vilja tryggja teimum, sum hava bygt hetta samfelagið okkara, ein tryggan aldurdóm.

Hetta kann gerast við at seta ein sterkan javnaðarflokk á ting, soleiðis at ikki kann farast uttan um hann í einari samgongu.

Eina afturfyllan av pensjónsaldurinum, eina regulering av pensjónsviðurskiptunum, ein tryggan aldurdóm: tað avger tú sum veljari.

Tað er tú sum við atkvøðu tiri avger, um hetta kann fremjast. Ein sterkur javnaðarflokkur við tryggja tær og tinum hesar tryggileikar.

Tá talan er um gomul og sjúk, kann og skal ikki tostað um krónur og oyru.

Fólkaflokkurin er antisosialur

Í Dagblaðnum fáa vit nú knappliga at vita, at fólkaflokkurin er vorðin ein sosialur flokkur — ein flokkur, sum vil geva okkara gomlu eitt blítt lívskvøld og ein flokkur, sum vil skapa eina rættvisa sosiallógávu.

Tá ið vit hugsa um ta skrivning, sum málgað fólkaflokksins annars hevur havt fyri um føroyska almannalógávu og um tey, sum hana nýðast at brúka, so virkar henda nýggja skrivning eitt sindur ósmæðin.

Hon verður tað ikki minni, um vit taka og hyggja eitt sindur at onkrum av tí, sum blaðstjórin hevur skrivað um almannamál síðan 1977 og fram til nú val gjørdist í úrtíð, og pipan knappliga fekk ein annan ljóð.

Eg skal ikki troytta lesaran við nógvum dønum, men bert fyríbils taka eitt, sum eyðkennir skrivning Dagblaðsins um almannamál hesi árin. Hin 14. oktober 1977 fingur vit íggjøgnum Dagblaðir frá Óla Breckmann at vita at »móttakarinn av sosialhjálpi«, sum tað niðursetandi eitur í Dag-

blaðnum (vit onnur siga »brúkarinn«) heldur vil seta seg hendur í favn restina av livinum enn at fara aftur til arbeiðis.

Og víðari at »skipanin fær móttakarann av sosialhjálpi at grogva fastan í olmuustaðu síni, heldur enn at hjálpa viðkomandi uppundan«.

Almannaveitingar eru í fólkaflokkseygum, altsó ein olmuustað og ikki ein rættur!

Hvat man endamálið vera við slíkari skrivning — ikki einaferð, men ár út og ár inn? Kann tað vera annað enn at leggja okkara sosialu trygdarskipan fyri hatur og illkenna tey mongu, sum eru brúkarar av hesari skipan? Tað er ein lógin politiskur moralur, ið liggur aftan fyri eina tilika skrivning, tí ongin verður sum kunnugt brúkarar av almannaveitingum, tí hann brennandi ynskir tað. Brúkarar gerst tú orsakað av sjúku, vanlukku, viðføddum veikleikum ella tí nøkur — Harrin havi lov — nú einaferð eldast og gerast gomul. Men hetta skal ikki verða teimum loyvt, uttan at tey skulu

kenna seg sum olmuustadur!

Men so skuldi ein kanska trúð, tá ein lesur greinir við slíkum innihaldi, at endurbúgving ella revalidering, sum tað eisini eitur, fann náði fyri fólkaflokksins eygum, men nei: revalidering er bert ætlað til gleði fyri starvsfólkini. Og ein alment respekteraður fiskimannafelagsformaður, ið gjørdi eitt stórt og høgt mettt arbeiði sum formaður fyri landsins endurbúgvingarnevnd, varð spottandi lagdur undir at vilja sleppa at »...ríða inn í hitt sosialistiska Jerusalem á revalideringsseslinum«.

Slíkum monnum er einki heilagt og slíkir menn bjóða ósmæðir seg og flokk sín fram at verja áhugamáli teirra heilsu-breðkaða, teirra veiku og teirra gomlu í samfelagnum!

Er veruliga als einki mark fyri skammloysinum í hesum flokki?

Hetta vóru bert nøkur fá brot úr Dagblaðnum.

Tann, sum hevur tíð og sum troystar sær, kann lættliga finna nógv fleiri

Jóannes Dalsgaard
valeyvi
í Suðurstreymoy

og nógv grovari dømi um tilika skrivning í Dagblaðnum.

Viðhvert møtir tú tí uppfatar, at Dagblaðið og tess blaðstjóri ikki umboða sjónarmið fólkaflokksins. Hetta er ikki beint, tí til dagin í dag hevur eingin limur í fólkaflokkinum mótmælt einum tí seinasta orði, sum er skrivað í Dagblaðnum um almannamál.

Tann, sum tegir hann samtykkir, og tí hava vit lov at halda, at blaðstjórin hevur allan fólkaflokkin aftan fyri seg, tá hann niðurger okkara almannaskipan og spottar tey mongu, sum av eini ella aðrari grund gera brúk av sínum sosialu rættindum.

Javnaðarflokkurin tryggjar fyrirtakssemi

Eitt, sum er sermerkt fyri borgarligu flokkarnar frammanundan einum vali, eru tey mongu høggin eftir Javnaðarflokkinum. Tað mesta teir hava at kasta javnaðarmonnum fyri — er sjálv javnaðarhugsjónin. Hetta skulu teir sjálvsagt ikki hava ótøkk fyri, tí tað er júst henda, sum er tann stóri munurin, sum skilur okkum frá øðrum flokkum. Borgarligu flokkarnir kasta enná javnaðarmonnum fyri, at vit ynskja eitt einaraði, tí einki er okkum meiri fjart enn júst tað.

Harafurat skal tað verða sligið fast, at vit til eina og hvørja tíð mótmæla einaraði í kommunistiskum og kapitalistiskum samfeløgum. Samstundis kann eg minna á, at tað júst vóru kapitalistiskir leigusveinar sum m.a. í Chile traðkaðu

Gunnar Staksá
valeyvi
í Suðurstreymoy

fólkaraðið undir fót. Eftir javnaðarhugsjónini vilja vit virka í hesum

samfelag og eftir teimum reglum, sum her galda. Hetta hava vit eisini vist.

Vit vera lagdir undir at vilja koma alt privat fyrirtakssemi, men flokkurin hevur í verki vist, at hetta er ikki so. Tvørturímóti. Útbyggingin av vinnulivinum hevur ongantíð verið so stór sum nú. Vil vilja altíð royna at finna skilagoðar loysnir, og tað vita vinnulivsmenn. Tí tora teir betur at gera iløgur, tá javnaðarflokkurin situr við róðrið.

Lata veljararnir seg ræða av áløpunum frá borgarligu flokkunum kann úrslitið verða ein borgarlig landsstýris-samgonga, og royndir hava prógvað, at undir borgarligari leiðslu, liggur alt fyrirtakssemi lamið.

Latið tykkum heldur ikki lokka við at velja aðrar flokkar, sum siga seg vilja samarbeiða við

javnaðarflokkinn, og at javnaðarflokkurin fær nógv mikið av atkvøðum, hóast hann ikki fær tína. Einasta trygd fyri einum landsstýri við javnaðarleiðslu er ein sterkur javnaðarflokkur. Fylkist tí um javnaðarflokkinn. Gev javnaðarflokkinum tína atkvøðu til lögtingsvalið.

Nógvar
orsøkir
at velja
Javnaðar-
flokkinn